

Auteur van *Het veilige huis*

ANNA DOWNES

**VERMIST
OP RED
RIVER
ROAD**

Anna Downes heeft de gave om haar thrillers perfect op te bouwen. Het wordt geen moment voorspelbaar.

THRILLZONE

Anna Downes

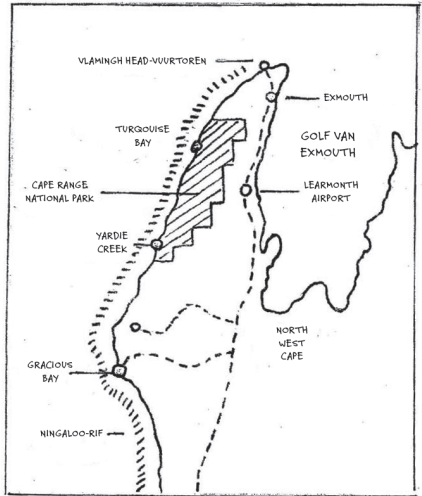
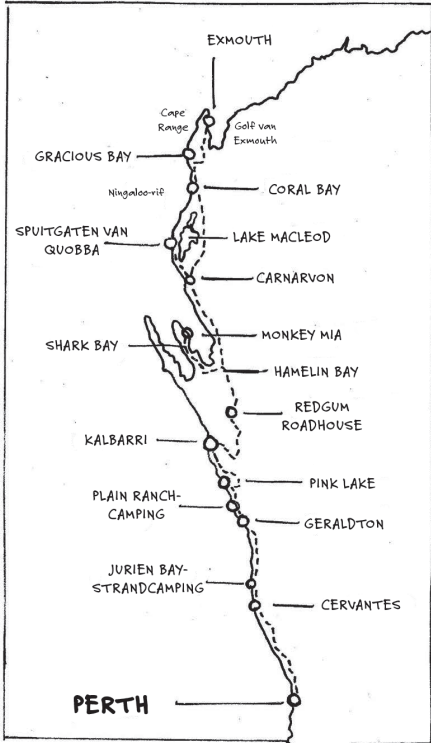
Vermist op
Red River Road

Vertaald door Frank van der Knoop

De Fontein

NINGALOO

PHOEBES ROUTE

Proloog

goodnightpetergraham en **anderen** vinden dit leuk

pheebsinwonderland Hallo allemaal! Ik ben Phoebe, reisverslaafde en camperfanaat, en ik sta op het punt om *me, myself and I* mee op reis te nemen voor het avontuur van mijn leven: DE GROTE RONDE VAN AUSTRALIË! Nog maar twee nachtjes slapen. En voor je het vraagt: nee, ik ben niet bang. Het eerste wat mensen zeggen als ik ze vertel dat ik alleen reis, is ‘wees voorzichtig’, om van de reactie van mijn ouders nog maar te zwijgen. Maar de wereld is een magische plek en alleen reizen levert veel meer moois op dan gevaren – de nare verhalen worden alleen veel vaker verteld dan de mooie. (Kanttekening: volgens mijn horoscoop brengt de stand van de planeten dit jaar niet alleen grote veranderingen en uitdagingen, maar ook kansen en groei met zich mee. Als dat geen goed teken is?!) Ik wil dit prachtige land bekijken en mijn ervaringen met jou delen zodat jij en ook anderen hopelijk niet te bang zullen zijn om hetzelfde te doen. Ik nodig je uit om samen met mij de hele Australische kust te volgen, beginnend en eindigend in Perth. Bekijk mijn foto’s, lees mijn berichtjes en voorzie me van goede tips voor op reis! De beste adviezen hoor je van mensen zelf. Ik zie jullie onderweg! Ik wens je liefde en licht. Pheeb x

P.S.: Als je je toch nog zorgen maakt, lees dan mijn twintig beste tips voor veilig reizen die ik op allerlei reisblogs en websites heb gevonden. Ik zweer plechtig dat ik die lijst op de wand van mijn camper zal plakken en me er altijd aan zal houden, zo waarlijk helpe mij God. Ben je nu tevreden, mam? 😊

(Fotobeschrijvingen: 1. Een meisje met lang haar in spijkershorts en een bikinitopje kijkt op een stoffige weg van rode aarde naar een mooie zonsondergang. Langs de weg staat een wit busje geparkeerd. In de open zijdeur zijn twinkellende kerstlampjes te zien. De weg slin-

gert zich als een rivier door het uitgestrekte woestijnlandschap naar de horizon. 2. Een gelinieerd A4'tje met daarop een met de hand geschreven lijst met veiligheidstips voor mensen die alleen reizen, getiteld: De twintig geboden voor soloreizigers volgens Phoebe.)

#solofemaletravel #thosehowander #vanlife #biglap #australia #lifegoals #chooseyourownadventure #vijasolo #travelgirls #wanderlust

ALLE 32 OPMERKINGEN BEKIJKEN

mountainlady333 Geweldig. Erg inspirerend 😊❤️

itmekezybee Welkom bij #LapLife schat, we zijn één grote gelukkige familie!

saltyhair_sandytoess Hi Pheeb! Voor als je geen 4WD hebt, er zijn een paar prachtige stranden waar je ook met 2WD kunt komen als je van de gebaande paden wil? Puur strandkamperen, en helemaal gratis. Ik stuur je de gegevens in een privébericht.

lonewanderer66 Pas goed op jezelf, Phoebe. Het is daar gevaarlijker dan je denkt.

14 MEI

I

Katy

Ik heb iets stoms gedaan.

Dat weet ik zodra ik merk dat mijn kin op mijn borst zakt en mijn ogen dicht beginnen te vallen. Ik haal diep adem, ga rechtop zitten en klem het stuur steviger vast. Nadat ik met mijn ogen heb geknipperd, zie ik de weg weer scherp voor me. Stoffig asfalt zoekt als snelstromend water onder mij door. De onderbroken witte belijning glanst in de dubbele lichtstraal van mijn koplampen. Aan beide kanten van de weg gaat de rode aarde over in zwart.

Mijn hart bonst. *Ben ik weggedommeld?* Ik controleer mijn snelheid: bijna dertig kilometer te hard. *Verdomme.* Ik haal mijn hand over mijn klamme voorhoofd, mijn voet weet de rem te vinden en het busje mindert snelheid.

Het is een rustige avond en er zijn geen andere auto's op de weg, maar toch voelt het alsof ik langs de rand van de afgrond ben gescheerd. Ik had makkelijk uit de bocht kunnen vliegen en een boom kunnen raken, of een kangoeroe. Ik had zelfs een mens kunnen overrijden. Ik weet precies wat Phoebe zou zeggen als ze hier was. *Ben je soms niet goed bij je hoofd, meid? Gebruik je gezond verstand en ga langs de kant van de weg staan. Heb je dan echt geen idee hoe je je jezelf moet beschermen?* Wat ironisch.

De westelijke horizon is goudgekleurd. De avond is zo snel gevallen. Een paar minuten geleden was het toch nog licht?

Ik rij door. In het donker rijden is misschien niet veilig, maar de nacht langs de kant van de weg doorbrengen is ook geen optie. En ik kan niet terug. Ik had tenslotte een goede reden om zo haastig te vertrekken... toch?

Ik denk eraan terug. Waarom ben ik ook alweer weggegaan? Ik stond op een camping. Er was een vent. Ik had er geen goed gevoel bij. En als je er geen goed gevoel bij hebt, moet je weg. Dat is regel één. Maar waar was dat onveilige gevoel vandaan gekomen? Dat weet ik niet meer precies. De details zijn nogal vaag, maar dat is niets bijzonders voor mij. Ik kan wel vaker niet precies zeggen waar mijn gevoelens vandaan komen. Ik geef een ruk aan het stuur om een gat in de weg te ontwijken en er rolt iets met een harde tik tegen mijn enkel. Ik buk en haal een bijna lege fles wijn tevoorschijn. *Aha*. Het bodempje klotst tegen de dop en mijn maag klotst mee. *O, nee*. Ik strijk met mijn tong langs mijn gehemelte en proef zwarte bessen en tannine. Het besef treft me als een boksbal: ik ben niet alleen moe, maar ook dronken.

Ik krijg kippenvel van schaamte en klem de fles tussen mijn stoel en de deur. De hals van de fles steekt omhoog als een mannetje dat iets tegen me probeert te zeggen. *Nee*. Ik werp de fles een boze blik toe. *Hou je koest*. En zijn volle vriendjes achter in de bus wil ik ook niet horen, ook al roepen ze me al toe. Kijk mij toch eens. Mijn eerste hele dag op de weg en nu al een door drank veroorzaakt drama, dat ik geheel aan mezelf te danken heb.

Ik kan slechts raden wat er daar echt gebeurd is: een vriendelijke camperaar probeerde een praatje te maken. Ik raakte ergens overstuur van, reageerde te fel en ben achter het stuur gekropen, ook al had ik te veel gedronken. Het zou niet de eerste keer zijn.

Ik pak een fles water uit de bekerhouder, draai de dop los en drink de fles in één teug half leeg, alsof ik met dat lauwe vocht dat akelige gevoel kan wegspoelen.

Ik rij alsmaar verder. Het wordt steeds donkerder. De gouden streep aan de horizon wordt eerst roze en dan paars. Ik kijk op mijn gps. De volgende kampeerplek ligt iets minder dan twee uur rijden hiervandaan. Tegen die tijd is het al pikkedonker. Ik heb gereserveerd, maar pas voor morgen. Misschien kan ik ze bellen om te zeggen dat ik eerder kom. Ik wil mijn telefoon pakken, maar schrik van een fel licht in mijn zijspiegel. Koplampen. Een auto achter me, die dichterbij komt.

Langzaam leg ik mijn hand weer op het stuur. *Eén-en-twintig, twee-en-twintig, drie-en-twintig, vier...* Ik kijk weer in de spiegel. De weg maakt een bocht en het licht verdwijnt, maar even later is de auto

achter me de bocht ook door en zie ik het weer. *Ontspan. Het is een weg. Het is normaal dat er andere auto's rijden.* Maar ik blijf op mijn hoede.

Ik zet de radio aan. Op een lokale zender is een lijsig saxofoonnummer te horen. Heel erg begin jaren negentig. Het nummer wordt weggedraaid en dan hoor ik een nieuwsjingle. 'Het belangrijkste nieuws van vandaag,' zegt de nieuwslezer. 'De familie van de vermiste soloreizigster Vivi Green oefent druk uit op de politie om de zoekactie uit te breiden naar het Cape Range National Park na een –'

Ik zet de radio uit. Plotseling vind ik het warm en klam. Ik zet de airco aan en het zachte gezoem van de ventilator vermengt zich met het geluid van de motor. Ik schuif ongemakkelijk heen en weer op mijn stoel. De twee lichtjes achter me lijken net ogen en ze komen steeds dichterbij. En ze bewegen ook heen en weer, realiseer ik me nu. Ze zigzaggen over de weg. Ik tuur in de achteruitkijkspiegel en kijk door de donkere tunnel van mijn busje naar de auto achter me. Hij schiet naar de andere weghelft en gaat vervolgens weer recht achter me rijden.

Er klopt iets niet. Ik druk het gaspedaal in en rij zo hard als ik durf, maar als ik weer in de spiegels kijk zie ik dat de andere auto ook gas heeft gegeven. Een blik op de kilometerteller maakt duidelijk dat ik niet harder kan. Ik rij veel harder dan is toegestaan en dus verander ik van tactiek: ik minder snelheid zodat de andere auto mij kan inhalen. Maar de bestuurder remt af, blijft vlak achter me rijden en zwiert steeds van de ene weghelft naar de andere.

Dan zie ik een zijweg voor me. Ik zet de richtingaanwijzer aan en rem om de andere automobilist tijd en ruimte te geven om me in te halen. Maar hij geeft juist gas en komt steeds dichterbij. Hij geeft geen richting aan. Hij is niet van plan me in te halen, maar komt juist recht op me af. Nog even en hij knalt achter op me.

Op het laatste moment geef ik een ruk aan het stuur en rij dan ruim voor de afslag de berm in. Mijn wielen werpen een grote stofwolk op en de andere auto vliegt als een flard licht en geluid voorbij. Op het moment dat hij langsrijdt probeer ik de bestuurder te zien en het nummerbord te lezen, maar ik zie slechts verduisterde ramen en het hoekige silhouet van een camper die op een militair voertuig lijkt.

Ik kom volledig tot stilstand en blijf met lopende motor in de duisternis staan. Ik durf nauwelijks adem te halen, verwacht half de kop-

lampen te zien keren en vraag me af wat ik dan moet doen. Maar de achterlichten verdwijnen uit zicht en de weg is weer leeg. Ik ben boos op mezelf omdat ik niet eerder ben gestopt, omdat ik zo laat nog de weg op ben gegaan en niet naar 'mijn wijsheid geluisterd heb'.

Met trillende handen breng ik de camper weer in beweging. Ik rij de zijweg op, volg deze een eindje en zet dan de motor uit. Ik haal mijn handen van het stuur, leun met mijn hoofd tegen de hoofdsteun en leg mijn handen op mijn gezicht. Ik ben zo gespannen dat ik mijn hart in mijn ogen voel kloppen.

Maar tegelijk bekruipt de vermoeidheid me als een opkomend tij. De lange rit, de spanning en concentratie, de alcohol, de auto die me van de weg drukte: tezamen heeft dit het effect van een verdovende cocktail. De uitputting neemt het over. Mijn oogleden zakken dicht.

Het is zo stil. Ik moet uitrusten. Ik moet slapen. Ik dommel weg...

Ik word wakker van het zachte geluid van ruisend gras en brekende takjes.

Mijn ogen vliegen open, ik tuur door de voorruit en concentreer me op de schaduwen buiten. Op het eerste gezicht lijkt er niets te zijn veranderd. Ik zit nog steeds in mijn camper, sta nog steeds langs de kant van de weg en buiten is het nog steeds donker. Maar diep vanbinnen voel ik dat er iets veranderd is.

Ik knip de binnenverlichting aan en zet de schakelaar voor de ledjes achter in de bus om. Hun vage schijnsel schijnt door de ramen naar buiten en werpt een kleine lichtcirkel rond de bus, maar meer ook niet.

Dan zie ik rechts van mij iets bewegen. Is het een tak die heen en weer wuift op de wind? Een rondsluipend beest? Ik druk mijn gezicht tegen de autoruit, met mijn handen rond mijn ogen tegen het glas. Misschien was het slechts mijn verbeelding. Maar nee, daar is het weer. Een soort verstoring, een rimpeling op het oppervlak van de nacht. Daar buiten sluipt iets rond.

Ik weet dat ik moet blijven zitten waar ik zit, dat ik in de bus veiliger ben dan erbuiten, maar kan mezelf niet in bedwang houden. Ik open de deur al en laat me op de koude grond zakken. Zo te zien is deze weg smaller dan ik dacht. Het is niet veel meer dan een karrenspoor door het struikgewas en loopt waarschijnlijk naar een boerderij of een

gehucht. Ik heb geen zin om het pad verder te volgen. Een spookachtig oud huis is nu wel het laatste waar ik behoefte aan heb. In plaats daarvan kijk ik in de richting van de hoofdweg, maar die is niet meer te zien. Alsof ik kilometers de wildernis in ben gereden in plaats van slechts een paar meter.

Langzaam begin ik me bewust te worden van zachte geluidjes die als libellen in de lucht zweven. Insecten, bladeren, wind, kikkers. En ook menselijke geluiden. Een zucht, een voetstap, een weggrollend steentje.

‘Hallo?’

Ik haal mijn telefoon tevoorschijn en zet de zaklamp aan. De lichtstraal komt nauwelijks verder dan de schaduwen aan mijn voeten, maar ik durf te zweren dat er iemand voor me staat. Mijn hart bonst. Ja, daar, een eindje verder op het pad. Een vrouw. In het geel.

‘Phoebe?’

Ik haal diep adem en ruik een zoete, vertrouwde geur.

‘Pheeb? Ben jij het?’

Het druist tegen alle ratio en logica in, maar ik ben er zeker van dat zij het is. Ze is hier. Met de telefoon voor me uit gestoken zet ik een stap naar voren op het pad. En dan nog een en nog een. Ik begin sneller te lopen en laat de bus achter me. Bomen torenen als lange mensengedaanten boven mij uit. De stammen zijn glad en gerimpeld als huidplooiën. Ergens dicht in de buurt hoor ik water stromen. Aan de horizon rijzen heuvels op die inktzwart afsteken tegen de sterrenhemel.

Dan blijf ik staan. Ik zie en hoor haar niet meer. ‘Phoebe?’

Het pad is verlaten. De rode aarde is overgegaan in zand, bos in helmgras. De zee is dichtbij.

‘Alsjeblieft,’ fluister ik huiverend. ‘Kom alsjeblieft terug.’ Maar er is hier niemand anders dan ik. Geen andere stemmen of kloppende harten. Ik heb me vergist. Ze is hier niet. Ik ben alleen.

Plotseling krijg ik het benauwd. Ik kan me haar gezicht niet herinneren, haar echte gezicht, niet het gezicht op foto’s en filmpjes maar het echte gezicht van vlees en bloed. Oogleden, sproetjes, haar, littekens. De rimpel op haar voorhoofd, de rimpeltjes bij de mondhoeken. Ze glipt als zand door mijn vingers. Ik begin haar te vergeten.

Ik buig voorover en leg mijn handen op mijn knieën – zet je schrap! – en maak een lijstje.

Ze at graag appels in de auto en liet de bruine en verdroogde klokhuizen altijd in de bekerhouder liggen.

Ze ergerde zich graag aan mensen die luidruchtig aten.

Zonder enige reden liet ze altijd een bodempje in haar glas staan.

Ze gebruikte liever haarspelden dan elastiekjes en versierde die met felgekleurde nagellak. Als de zon scheen, schitterden ze als edelstenen in haar haar.

Mensen zeiden vaak dat de kamer 'lichter werd' als zij binnenkwam en dat was ook zo.

Heel langzaam wordt mijn ademhaling weer rustig. Met de rug van mijn hand veeg ik langs mijn ogen. Ik ben net een klein kind. Maar ik ben er wel, of niet soms? Ik heb het gehaald. En ik heb een taak te volbrengen.

Ik loop terug over het pad, kom bij het busje, klim erin en ga achter het stuur zitten. Daar ben ik weer, terug bij af.

Na even nadenken kom ik tot de conclusie dat doorrijden het minste van twee kwaden is. Ik weet niet waar ik ben, maar als ik het me niet inbeeld, is hier iets niet pluis. Duisternis en eenzaamheid kunnen dat niet oplossen. Het is beter de volgende camping en het gezelschap van andere mensen op te zoeken. Ik heb in elk geval een powernap gehad.

Ik start de motor, keer de bus en rij terug naar de grote weg.

Aanvankelijk is het slechts een gevoel. Een onverklaarbaar drukverschil, alsof je afdaalst in diep water. Ik kan er niet precies de vinger op leggen, maar zodra de banden het asfalt raken, weet ik dat er iets niet klopt.

Met gefronst voorhoofd kijk ik in de spiegels en zoek ik naar koplampen, maar dit keer zijn er nergens snelheidsduivels te bekennen. Ik kijk weer in de zijspiegels. Mijn ogen schieten van de weg voor me naar de weg achter me en doen dat nog eens. Niets. Maar dan is er iets anders wat mijn aandacht trekt.

Ik verstel de achteruitkijkspiegel zodat ik het interieur van de bus kan zien. Ik draai hem naar de vloer en naar de zijwanden en dan zie ik het: een rimpeling, alsof de lakens ademen, alsof de bus zelf leeft.

En dan hoor ik een zacht *hab-hub, hab-hub*, als een echo van mijn eigen ademhaling. Ik hou mijn adem in en dan hoor ik het weer. Mijn maag krimpt samen. Het gevoel dat je krijgt wanneer een achtbaankarretje zich omlaagstort.

De lakens halen adem. De deken heeft een rare vorm, helemaal naar één kant gepropt. De matras is hobbelig.
Het besef treft me als een elektrische schok.
Ik ben niet alleen.

Beth

Van alle beslissingen die Beth Randall in haar leven genomen heeft, is het besluit om in de bus van een onbekende te klimmen en zich in het bed te verstoppen ongetwijfeld een van de slechtste.

Ze hoort dat de bestuurder – is het een vrouw? – de deur opent en achter het stuur gaat zitten. Beth drukt zich tegen de matras alsof ze erin probeert te verdwijnen. Wanneer de motor wordt gestart breekt het zweet haar uit. En wanneer de bus begint te rijden klonteren al haar gedachten samen tot één duidelijke conclusie: dit is hoe ik doodga.

Het is natuurlijk haar eigen schuld. Hoe kon ze zo in de val lopen? Had ze het afgelopen jaar dan niets geleerd? Maar ze had niet anders gekund! Ze had bloedende voeten van het lange hollen. Haar benen voelden alsof ze van beton waren en met elke ademteug brandden haar longen. *Doorgaan*, had ze steeds weer tegen zichzelf gezegd. *Slappe trut, waag het niet nu stil te blijven staan*. Elke stap stuurde schokgolven van haar voetzolen naar haar kruintje en stookte de pijn van elke verse wond weer op.

In eerste instantie was de camper slechts een warme gloed in de duisternis geweest. Een lantaarn? Een kampvuur? Nee, een langs een zijweg geparkeerde camper met de binnenverlichting aan. Een HiAce, bedacht ze nu ze hem beter bekeek, het keurig verbouwde type dat je tegenwoordig overal zag.

‘Hallo?’ riep ze toen ze dichterbij kwam, of dat probeerde ze althans, want ze was erg schor. ‘Is er iemand?’ Ze wilde de bestuurder niet laten schrikken, want ze wist maar al te goed hoe mensen konden reageren als ze bang waren. Niemand gaf antwoord.

Aan de buitenkant zat de witte bus onder de modder en rode aarde. Ze gluurde naar binnen en zag een knus maar erg rommelig interieur: kerstlampjes, kussens, kastjes en lades, een gootsteen en een koelkast, een leuk zitje en een bed met opengeslagen lakens, alsof iemand er net uit was gestapt. Ze zag handdoeken over het aanrechtje hangen, op de grond lagen gedragen kleren en in een hoek een berg snackverpakkingen en propjes papier. Maar geen bestuurder.

De stilte werd verscheurd door een auto die over de hoofdweg reed. Ze draaide zich met een ruk om en zag koplampen in de verte. *Shit*. Zonder na te denken gaf ze een harde ruk aan de zijdeur van het busje. Ze viel bijna flauw van opluchting toen hij niet op slot bleek te zitten. Ze schoof hem open, kroop naar binnen, trok hem achter zich dicht en drukte zich plat op de vloer.

Met ingehouden adem lag ze met haar wang tegen de gestreepte vloermat gedrukt te wachten. Eén helft van haar brein concentreerde zich op het acute gevaar, de andere helft vroeg zich af of de sleutels in de bus zaten. Hoe groot was de kans dat de bestuurder die achter had gelaten? Zou het echt zo makkelijk kunnen zijn? Maar het geluid van de auto op de grote weg werd harder, de koplampen kwamen dichterbij. *Shit*. Ze keek om zich heen, keek naar de ramen en naar het schijnsel van de kerstlampjes. De bus was net een lichtbaken. Iemand hoefde slechts door de ramen naar binnen te gluren, zoals ze zelf net ook had gedaan, en dan zou het einde verhaal zijn: *game over*. Waar was de lichtknop?

Ze verstijfde. Buiten hoorde ze voetstappen. Er kwam iemand aan. Ze klom met bonzend hart op bed, trok de dekens over zich heen en maakte zich zo klein mogelijk. Het had zo'n goed idee geleken, maar misschien had ze beter verder kunnen rennen. Wijsheid achteraf.

Beth merkt dat de HiAce weer de grote weg op rijdt en blijft zo stil liggen als ze kan. Haar lichaam is gekneusd als rottend fruit. Haar keel brandt. Ze heeft een bult op haar hoofd, hoog aan de linkerkant, en al haar spieren schreeuwen het uit. Koortsachtig zet ze haar mogelijkheden op een rijtje, want wat er ook gebeuren zal, het is zeker dat ze ontdekt zal worden. En wat dan?

Ze hoeft niet lang op antwoord te wachten en dat is eigenlijk een opluchting. Al na een paar minuten ziet de bestuurder Beth in de achteruitkijkspiegel en zet ze het, volkomen begrijpelijk, op een gillen.

Er klinkt een snerpende kreet door de bus, er worden half afgemaakte zinnen geschreeuwd – *wat krijgen we... maak dat je... hoe... shit* – en Beth geeft zichzelf bloot. Ze gooit het laken van zich af en houdt haar handen omhoog alsof ze zich overgeeft – *nee, alsjeblieft, het is oké, niet bang zijn* – maar de bestuurder is al in paniek.

De bus vliegt alle kanten op, van de ene weghelft naar de andere en raakt dan helemaal van de weg af. Elk schroefje en moertje begint te rammelen als de bus hotsend en botsend over de hobbelige ondergrond rijdt. Beth wordt opzij geworpen, verliest haar greep op de matras en belandt uiteindelijk met een bons op de grond. De bestuurder schreeuwt en de bus maakt weer een scherpe bocht, dit keer zo hard dat Beth tegen het aanrecht wordt geworpen en haar hoofd tegen een kastje stoot. En dan valt ze opnieuw tegen de grond terwijl de bus even op twee wielen hangt voor hij wonderbaarlijk genoeg weer goed terecht komt en schokkend tot stilstand komt.

De bestuurder aarzelt geen moment, trekt de handrem aan, rukt de sleutel uit het contactslot en springt de nacht in, Beth alleen in de bus achterlatend. ‘Jezus,’ mompelt ze, waarna ze moeizaam rechtop gaat zitten. Haar linkeroog klopt alsof het elk moment kan exploderen en er is iets helemaal mis met haar schouder. ‘Au.’ Ze drukt haar vingers tegen haar wenkbrauw en ziet dat er bloed aan zit. ‘O, geweldig. Ook dat nog.’

Ze gluurt naar buiten. De bus hangt gevaarlijk scheef. De motorkap steekt over de noordelijke weghelft en de achterkant staat in een struik. De bestuurder is niet ver weg. Beth hoort ergens vanuit de duisternis haar hysterische kreten: ‘Eruit, mijn bus uit verdomme, wegwezen, laat me met rust.’ Ze herhaalt die woorden steeds maar weer. Ze moet haar mond houden, anders trekt ze de aandacht.

Beth trekt zichzelf aan het aanrecht overeind en gaat staan. Bloed druppelt over haar slaap naar haar kin. Ze veegt het weg en strijkt haar haar glad. Haar brein schakelt zo automatisch over op de overlevingsstand dat ze het nauwelijks in de gaten heeft. Haar lichaam is gewend aan zulke noodzakelijke aanpassingen. Ze weet wat abrupt omschakelen is.

Ze recht haar rug, schuift de deur open en stapt naar buiten.

De bestuurder – broodmager, kort haar, wijd T-shirt – staat een

eindje verderop op de weg nerveus van de ene voet op de andere te wippen en zwaait met iets door de lucht. 'Blijf waar je bent,' gilt ze. 'Ik heb een pistool.'

Liegbeest, denkt Beth, maar ze besluit de vrouw niet te tarten. In plaats daarvan speelt ze het spelletje mee, steekt haar handen in de lucht en zoekt ze naar de juiste woorden. Niet de waarheid, alles behalve de waarheid.

'Het spijt me,' roept ze. Dat probeert ze althans. Haar nek en keel zijn zo pijnlijk dat haar stem bijna overslaat. Ze slikt en dat brandt weer als maagzuur. 'Alsjeblieft, ik heb hulp nodig.'

De vrouw laat haar wapen niet zakken. Elke vezel in haar lichaam is klaar voor de aanval. Maar ze is geen echte vechter. Dat ziet Beth wel. Ze beeft. En dat ding in haar hand is veel te klein voor een pistool. Het is een sleutel. Beth kijkt er met begerige ogen naar.

'Ik ben niet gevaarlijk,' gaat ze verder. 'Echt niet. Ik probeerde hier weg te komen. Ik had hulp nodig en zag je busje. Ik wilde je niet bang maken. Dat ging per ongeluk. Geloof me alsjeblieft.'

De vrouw kijkt om zich heen, duidelijk in de hoop een andere auto of vrachtwagen te zien, een toevallige voorbijganger op wie ze deze onvoorstelbare situatie kan afwentelen. En wie kan haar dat kwalijk nemen? Beth zou van alles kunnen zijn: een drugsverslaafde, een ontsnapte gevangene, een patiënt die uit een psychiatrische inrichting is verdwenen. Ze ziet dat de vrouw met haar handen op haar wangen om zich heen kijkt. Wie ze ook is, ze kan in elk geval niet erg goed met crisissituaties omgaan. Ze wil dat het probleem gewoon verdwijnt, maar ze verkeert ook in tweestrijd. Ze is verscheurd. Ergens wil ze haar ook helpen.

Beth komt snel in actie en laat zich op de grond zakken alsof haar botten haar gewicht niet meer kunnen dragen. Ze denkt aan thuis en dan komen de tranen al snel. De vrouw van de camper komt voorzichtig dichterbij en Beth begint nog harder te huilen. Zo is het goed, denkt ze. Kom nog maar iets dichterbij. De vrouw schuifelt nog iets verder, met de glanzende sleutel in haar hand. Er zou niet veel voor nodig zijn. Een flinke zet, een snelle greep en binnen een paar tellen zou ze weg kunnen zijn...

Maar de vrouw blijft vlak buiten haar bereik staan. Ze slaat haar

armen over elkaar en hurkt neer. ‘Hé,’ zegt ze vol medeleven, terwijl ze zich laat zakken tot ze op Beths ooghoogte is. ‘Niet huilen.’ Ze klinkt nu teder en de histerie heeft plaatsgemaakt voor iets waarover ze meer controle heeft. ‘Hoe heet je?’

Beth kijkt op. Ze vertrouwt deze plotselinge verandering niet. Hoe ze heet... Ze heeft tegenwoordig zoveel namen dat ze het zelf nauwelijks kan bijhouden. ‘Lily,’ zegt ze. Ze tovert die naam tevoorschijn als een konijn uit een hoge hoed.

‘Lily,’ zegt de vrouw haar na. Ze kijkt haar aan met iets wat op diepe bedroefdheid lijkt. ‘Oké. Het is al goed. Ik geloof je, ik kan je helpen.’ Ze staat weer op, stopt de sleutel in haar zak en steekt haar hand uit. ‘Kom mee naar binnen. Ik breng je wel naar een ziekenhuis.’

Beths maag krimpt ineen. Dat is wel de laatste plek waar ze naartoe wil. ‘O, nee. Erg aardig van je, maar het gaat wel.’

‘Naar de politie dan.’

‘Echt, ik mankeer niets.’

‘Je zei toch dat je hulp nodig had?’

Beth weet niet wat ze daarop moet antwoorden. Wat voor excuus kan ze bedenken?

De vrouw fronst haar wenkbrauwen. ‘Nou, ik zal je érgens heen moeten brengen. Hier kun je niet blijven.’

Beth staart naar de duisternis. Dat is waar, dat kan niet. En het stelen van die camper is slechts een tijdelijke oplossing. Goed, tijd om haar plannen te wijzigen.

‘Mag... ik met je mee?’ vraagt ze. ‘Waar je ook maar naartoe gaat? Ik zal je geen last bezorgen. Dat beloof ik. Ik moet mezelf alleen een beetje oprispen en de boel op een rijtje zetten.’

De vrouw kijkt Beth schuins aan, met een combinatie van achterdocht en medelijden, en ook nog iets anders, iets wat Beth niet thuis kan brengen.

‘Alsjeblijft. Eén nacht maar. Ik kan niet helder denken. Ik ben doodmoe.’

De vrouw denkt hierover na. ‘Goed dan,’ zegt ze ten slotte. ‘Eén nacht dan. Morgenochtend zien we wel verder.’

Met de rug van haar hand veegt Beth haar ogen schoon. ‘Dank je wel.’

‘Kom, we praten onderweg wel verder.’

Beth staat toe dat ze overeind wordt geholpen en laat zich naar de camper brengen. Wanneer ze veilig en wel in de passagiersstoel zit, klikt ze de veiligheidsgordel vast en zet ze zich schrap voor een stormvloed aan vragen, allerlei varianten op ‘wat is jou overkomen?’ Ook nu weer overweegt ze even de waarheid te vertellen. Maar dat kan niet, zelfs niet als ze dat zou willen. Want de vraag is niet wát haar is overkomen, maar wíé.

Eerder verschenen van Anna Downes:

Het veilige huis

Het schaduwhuis

Eerste druk augustus 2024

Oorspronkelijke titel *Red River Road*

Oorspronkelijke uitgever Affirm Press, Melbourne, Australië

Copyright © 2024 Anna Downes

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Frank van der Knoop

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, naar een ontwerp van David

Baldeosingh Rotstein

Omslagillustratie luchtfoto van West-Australië © Angus Chan/

Shutterstock; zee en strand © Litchicyril.photographe@gmail.com/
depositphotos

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 7414 8

ISBN e-book 978 90 261 7415 5

ISBN luisterboek 978 90 261 7416 2

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.